

CHƯƠNG 1

Lối rẽ vào lớp Một

Ngày xưa ngày xưa, mình học lớp Một trường Mỹ Yên⁽¹⁾. Bây giờ chia tay ngôi trường này, mình mới có dịp kể lại.

Trước khi đi ngủ tối hôm ấy, mình muốn nói một điều hệ trọng với bố mẹ mà chưa biết phải bắt đầu như thế nào, đâm ra mình cứ loay hoay hết kiểm tra cái khoá cặp sách, lại tô lại cái nhãn vở. Ngày mai, mình vào lớp Một. Ngày mai, thằng Huy và tất cả lũ bạn cùng trường mầm non của mình đều vào lớp Một. Ngày mai, cái Thảo cũng vào lớp Một. Nghĩ đến đó, mình quyết định phải lên tiếng:

(1) Tất cả tên các ngôi trường trong cuốn sách này đều không có thật. Nếu có trùng hợp đều là ngoài ý muốn của tác giả.

- Mai con tự đi đến trường được, mẹ ạ! - Mình nói với mẹ bằng giọng nghiêm trang.

- Con tự đi được hả? - Mẹ nói mà không rời mắt khỏi màn hình ti vi. - Thế thì rủ thằng Huy cùng đi cho vui nhé. Bố con cứ hay vẽ chuyện, có mấy chục bước chân đến trường cũng đưa với đón.

Mình thở phào. Mình dự định bao nhiêu lí do để đòi được đến trường một mình, ai ngờ mẹ chẳng những không vặn hỏi mà còn đồng ý ngay.

Trường ở cuối ngôi làng ngoại ô, phải đi bộ vượt qua dãy bờ ao trồng toàn cây trứng cá, hồ sen, vòng qua rìa một ngôi miếu.

Hồi ở trường mầm non, bọn mình đã nhiều lần ra đấy "nghe" các lớp học nên chẳng lạ gì.

Nhưng con đường đến trường với mình, từ cách đó ba tuần bỗng khác hẳn, không phải vì mình sắp vào lớp Một, mà là vì cái Thảo từ Nhật Bản mới về làng mình cũng sắp vào lớp Một.

Từ bé nó đã theo gia đình đi khắp nơi trên thế giới theo mỗi nhiệm kì ngoại giao của bố mẹ, cái Thảo kể với mình như vậy.

Nó chọn mình là người bạn đầu tiên giữa một đám nhóc trong làng. Nó còn tặng riêng cho mình một cục tẩy thơm lừng như thể làm bằng kẹo cao su

và bốn cái nhãn vở màu vàng rất đẹp... Nó có rất nhiều vở, cặp sách, thước kẻ, lại có một bình nước uống, có thể xách toong teng theo người và rất nhiều đồ đạc khác nữa. Mình không hiểu tại sao nó lại có nhiều đồ đạc đến trường như vậy, trong khi mình rất ghét tay xách nách mang.

Từ đó, mình bắt đầu nghĩ đến buổi sáng đầu tiên đến trường. Mình sẽ đưa cái Thảo đi, vì nó chưa biết đường, cũng chưa biết đưa bạn nào ngoài mình. Trong khi mình thì đã biết tất cả...

Mình biết rằng, trên đường đến trường có thể hái quả trứng cá bỏ vào mồm nhai giòn ngọt. Có thể hái trộm hoa sen ở cạnh cái lều cá. Cũng có thể ném bánh bích quy xuống hồ, dụ lũ cá đến để hai đứa cùng xem... Ở trường, mình và Thảo có thể sẽ được ngồi cùng bàn...

* * *

Không có gì thay đổi trong buổi sáng đầu tiên mình vào lớp Một. Mọi thứ đều giống như mình hình dung từ cả tuần trước: Ăn sáng nhanh, sắp cặp sách (thực tế, mình đã sắp từ ba hôm trước), xỏ giày, chào bố mẹ, xoa đầu con cún và chạy ra khỏi nhà.

Mình đi chậm chậm qua nhà cái Thảo. Mình không phải đợi lâu, vì Thảo cũng vừa bước ra khỏi nhà với cái cặp sách to đùng trên vai và bình nước toong teng trên tay.

Mẹ cái Thảo cũng bước ra.

Mình hơi ngần ngại, nhưng sự ngần ngại ấy lập tức tan biến vì hai mẹ con cái Thảo đã dừng lại, mỉm cười với mình và vẫy mình lại gần:

- Cháu cũng vào lớp Một à? - Mẹ cái Thảo ân cần hỏi.

Mình hãnh diện gật đầu và lon ton bước theo mẹ con Thảo ra đường. Đến ngã ba đầu làng, chuẩn bị rẽ theo lối bờ ao vào trường thì hai mẹ con nó dừng lại. Một chiếc xe ô tô khổng lồ sơn màu tím sặc sỡ ở đầu lao đến, đỗ sát vào lề đường, trên thành xe có treo một cái băng rôn rõ to:

"XE ĐƯA ĐÓN HỌC SINH TRƯỜNG QUỐC TẾ LP"

Lúc đó mình đâu có biết đọc. Sau này liên tục gặp lại cái xe đó mình mới đọc được.

Cửa xe bật mở. Trên xe mình nhìn thấy lóc nhóc toàn học sinh đeo cặp sách, cầm bình nước.

- Tớ đi nhé! - Cái Thảo quay lại nhìn mình mỉm cười.

- Ơ, ơ...

Mình chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì mẹ con cái Thảo đã bước lên xe. Chiếc xe khổng lồ lao vụt đi, để lại trên đường một đám bụi mù mịt. Và để lại một mình mình trong đám bụi đó...

Lần đầu tiên mình cảm thấy bị bỏ rơi giữa ngã ba đường, trước lối rẽ vào ngôi trường Mỹ Yên.

Đó là kỉ niệm đi học duy nhất của mình với cái Thảo, bởi chẳng bao lâu sau, làng mình hoàn toàn vắng bóng mẹ con nó. Họ đã bán nhà chuyển đi đâu đó trong thành phố này.

CHƯƠNG 2

Vượt qua mười một đứa

Tại sao mình nhớ Thảo. Là bởi vì mình cũng sắp xa rời ngôi làng này như Thảo ngày đó...

Không phải trường LP của Thảo, mẹ muốn cho mình và anh Mun gốc vào trường liên cấp quốc tế Galaxy.

Với anh Mun gốc thì điều đó thật dễ dàng, bởi mẹ vừa chìa cái bằng khen đoạt giải Violympic cấp quốc gia của anh ra, cô hiệu trưởng đã bật dậy xoa đầu anh, dẫn anh lên tầng bốn để anh tham quan và có thể tùy chọn lớp chuyên Anh hay chuyên Toán.

Cô hoàn toàn bỏ rơi mình với mẹ trong phòng vắng lặng như tờ.

Khi quay lại, cô mới cau mày xem học bạ của mình. Cô và mẹ trò chuyện với nhau rất lâu, đến mức mẹ phải mở ví lấy cho mình 50 ngàn, bảo mình với anh Mun đi xuống căng tin trường chọn món gì tùy thích.

Căng tin trường Galaxy trong mắt mình ngày đó cái gì cũng vuông vuông, khối nhà vuông, các bậc thềm cũng rất vuông, giật cấp lên như khối Kim Tự Tháp.

Đấy là bố tả thế, còn mình thì thấy nó y như núi đồi trong *game* Minecraft, bên cạnh cũng có một cái bể bơi rất vuông, nước trong xanh, khiến mình chỉ muốn cầm kiếm gỗ chạy lên chạy xuống, rồi nhảy ùm xuống bể bơi.

Có luôn cả mấy chú đầu bếp đội mũ trắng lẳng xăng gắp gà rán thơm phức từ trong lò ra. Mũ đội đầu của các chú cũng vuông vuông.

Trên tường căng tin treo một tấm biển to, vẽ một con lợn cũng đội mũ như các chú đầu bếp. Điều mình không thích tí nào là nó lại mỉm cười, chìa bàn tay đeo gang ra để giới thiệu các món nấu từ thịt lợn: chả miến, chả băm, thịt xiên, thịt rim tiêu... Nhìn mà kinh hãi.

Bởi thế, trong suốt những năm tháng học ở đây, chưa bao giờ mình vào căng tin ăn các món nấu từ thịt lợn. Món tủ của mình luôn là gà rán.

- Ở đây cháu có thể lấy sốt cà chua thoải mái. - Chú đội mũ trắng tinh nháy mắt trả lời mình.

Đấy chính là lí do mình quyết tâm thi vào Galaxy.

Mẹ trịnh trọng thông báo cho mình biết, để vào Galaxy, mình phải làm hai bài kiểm tra.

- Tám mươi đưa lấy mười. - Mẹ thì thầm với bố. - Đây là đợt tuyển bổ sung cuối cùng vào lớp Bốn. Em đã nói với cô hiệu trưởng là nếu thằng Rán không vào được Galaxy thì thằng Mun cũng không thể học được ở đó. Nhà mình không thể đưa đón hai đứa hai nơi. Cô hiệu trưởng rất kì vọng vào thằng cu Mun, nên cô nói là cô sẽ cố gắng hết mức cho trường hợp của thằng Rán...

Mình không nhớ gì về đề thi Toán buổi sáng. Nó quá dài.

Lần đầu tiên mình nhìn thấy dấu ngã lộn ngược (giờ mình biết tổng là dấu dương vô cùng), nhưng hồi đó mình vẽ đi vẽ lại mà vẫn không được. Thế là mình đề tờ giấy kiểm tra lên để tô. Mình tô đến lần thứ hai thì thằng ngồi bên cạnh mình cũng bắt chước, thế là chúng mình nháy mắt với nhau vô cùng hỉ hả. Trông nó rất được.

Mình dự định thi xong sẽ mời nó ra căng tin, nơi bố đang chờ mình với đĩa gà rán khổng lồ, còn tương cà chua thì có thể lấy thoải mái. Nhưng buồn cái là khi mình rời phòng thi thì nó đã ra trước từ bao giờ.

Rất nhiều đứa nộp bài thi sớm. Mình đã giữ đúng lời hứa với bố mẹ: ngồi thi đến phút cuối cùng, không làm được bài thì cũng cứ chép đầu bài vào giấy, chép đi chép lại cũng không sao, tuyệt đối không được để giấy trắng...

Buổi chiều thi Văn, chỉ có một mình mình một bàn, thằng đó đã mất tích. Cái thằng rất được ấy, làm sao có thể gặp lại nó bây giờ?

Mình cứ bâng khuâng với câu hỏi đó trong suốt giờ thi. Đến khi bố thập thò ở cửa phòng thi và chuông báo hết giờ vang lên, mình vẫn ngẩn ngơ nhìn vào chỗ bàn trống mà nó để lại.

- Con làm bài hơi tệ! - Mẹ thở dài, sau cuộc trò chuyện rất lâu với cô hiệu trưởng vào khuya hôm đó.

- Thôi thế được rồi! - Bố cười cười an ủi. - Thanh niên trường làng ra thi với trai phố, ít nhất cũng vượt được mười một đứa. Ngày xưa đứng đầu mười hai người là tiểu đội trưởng rồi đó.

- Sao anh nói thằng Rán vượt được mười một đứa? - Mẹ tròn tròn mắt. - Bọn ấy ôn thi ròn rã suốt mấy tháng hè, con mình địch lại thế nào được. Hi vọng cô hiệu trưởng có cách...

- Khà khà, bố đã đếm được mười một chỗ trống trong phòng thi Văn chiều nay. Chúc mừng Rán nhà ta đã chiến thắng chính mình và vượt lên mười một bạn bỏ thi.

Thật buồn, trong mười một đứa mà mình vượt qua, có nó, thằng bạn thoát nhìn đã thấy rất được.

